

Program modernizacji Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej - stan realizacji i perspektywy powodzenia

26 grudnia 2014 r. Prezydent Rosji Władimir Putin zatwierdził znowelizowaną „Wojskową Doktrynę Federacji Rosyjskiej”. Dokument w stosunku do wersji z 2010 r. rozszerzył katalog zewnętrznych zagrożeń, a wśród najważniejszych z nich wymienia m.in.: „zdolności Sojuszu Północnoatlantyckiego (...) oraz zbliżanie się infrastruktury Organizacji do granic Rosji”, mieszanie się w wewnętrzne sprawy jej sojuszników, rosnące zagrożenie ze strony terroryzmu i ekstremizmów oraz wspieranie w państwach graniczących z Federacją Rosyjską reżimów, które doszły do władzy wskutek obalenia legalnych władz. Jako główny cel rozwoju rosyjskich sił zbrojnych stawiane jest przekształcenie ich struktury i wielkości oraz wyposażenie ich w nowoczesną (perspektywiczną) broń, tak aby były w stanie skutecznie odpowiedzieć na wskazane zagrożenia. Należy się spodziewać dalszej modernizacji SZ FR, aby z jednej strony zachować ich potencjał odstraszania, a z drugiej by były gotowe skutecznie i szybko działać w konfliktach regionalnych na obszarze, który Kreml uważa za swą strefę „specjalnych interesów”.

”
Modernizacja armii będzie jednym z ostatnich obszarów, w których Federacja Rosyjska wprowadzi cięcia. Wydatki na obronność stanowią nie tylko środek do odbudowy potencjału militarnego rosyjskiej armii, lecz także szansę na wzmocnienie krajowego przemysłu.
“

Program modernizacji Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej

W grudniu 2010 r. zatwierdzony został dziesięcioletni Państwowy Program Uzbrojenia na lata 2011-2020 (ros. GPW 2020). Według jego założeń na zakup nowego uzbrojenia i prace badawczo-rozwojowe w zakresie nowych technologii wojskowych miało być przeznaczone ok. 19 bln rubli (ok. 600 mld USD wg ówczesnego kursu), a celem było podniesienie

wskaźnika nowoczesnego uzbrojenia w rosyjskiej armii z ok. 10 proc. w 2008 r. do ok. 70 proc. w 2020 r. Z przewidzianych w programie środków miało zostać sfinansowane pozyskanie m.in. 600 samolotów i 1100 śmigłowców dla sił powietrznych, ok. 100 okrętów dla marynarki wojennej, w tym ok. 25 korwet, 14-15 fregat i 24 okręty podwodne (z czego 8 typu Borej, przenoszących międzykontynentalne pociski wielogłowicowe R-30 Buława) oraz 2300 czołgów, 2000 środków artyleryjskich i 120 wyrzutni pocisków Iskander-M dla wojsk lądowych. O nowe typy uzbrojenia miały się też wzbogacić rosyjskie siły strategiczne (pociski RS-24 Jars, RS-12M1/2 Topol-M) i jednostki obrony przeciwlotniczej (ok. 400 systemów S-400 Triumf i 100 S-500 Triumfator-M).

GPW 2020 jest elementem szerszego procesu przekształceń rosyjskiej armii zapoczątkowanego po wojnie z Gruzją w 2008 r., którego celem było odejście od radzieckiego modelu armii opartej na masowej mobilizacji na rzecz mniejszych i bardziej profesjonalnych sił zbrojnych cechujących się wyższą gotowością bojową. W wyniku tych przekształceń dywizyjna struktura rosyjskich wojsk lądowych została zastąpiona strukturą brygadową. Zredukowano liczbę okręgów wojskowych z 6 do 4 (obecnie są to: Zachodni, Południowy, Centralny i Wschodni OW) oraz ograniczono liczebność kadry dowódczej.

Stan realizacji GPW 2020

Od 2011 r. Rosja konsekwentnie realizuje Państwowy Program Uzbrojenia. Stan realizacji jego najważniejszych obszarów przedstawia się następująco:

Założenia GPW 2020	Stan realizacji	Perspektywy powodzenia
Atomowe okręty podwodne		
<ul style="list-style-type: none"> 8 okrętów typu Borej z pociskami R-30 Buława (3 proj. 955 i 5 proj. 955A celem zastąpienia 3 okrętów typu Kalmar i 6 typu Delfin. Co najmniej 8 okrętów typu Jasień (proj. 855/855M), zdolnych przenosić pociski manewrujące i mających zastąpić okręty typu Barakuda, Kondor i Antiej. 	<ul style="list-style-type: none"> Zwodowano 3 jednostki proj. 955 (Jurij Dołgorukij, Aleksander Newski i Władimir Monomach). Rozpoczęto budowę 3 jednostek proj. 955A. Zwodowano 1 jednostkę proj. 855 (jej budowa rozpoczęła się jeszcze w 1993 r.), 2 kolejne są w budowie. 	<p>Ze względu na zły stan rosyjskiej atomowej floty podwodnej i jej szczególną rolę w systemie odstraszania program budowy nowych okrętów atomowych jest jednym z priorytetów. Problematyczna pozostaje jednak kwestia pocisków Buława (oficjalnie 8 z ok. 20 prób zakończyło się niepowodzeniem).</p>

Konwencjonalne okręty podwodne		
<ul style="list-style-type: none"> 6 konwencjonalnych okrętów podwodnych proj. 636.3 Warszawianka (Improved Kilo). Nowe okręty proj. 677 Łada. 	<ul style="list-style-type: none"> Zwodowano 3 okręty proj. 636.3 dla Floty Czarnomorskiej, pozostałe 3 jednostki są w budowie. Ukończono budowę prototypowego okrętu proj. 677 Łada (2 kolejne są w budowie). 	<p>Program wprowadzenia 6 nowych okrętów dla Floty Czarnomorskiej zapewne zostanie zrealizowany. Liczne problemy techniczne wystąpiły w przypadku pierwszego okrętu Łada, mimo to projekt ma być kontynuowany.</p>
Jednostki nawodne		
<ul style="list-style-type: none"> 14-15 fregat (6 proj. 11356, 8 proj. 22350). Ok. 25 nowych korwet. 	<ul style="list-style-type: none"> Ukończono 2 fregaty proj. 22350 (rozpoczęto budowę 2 kolejnych), i 2 proj. 11356M (położono stępkę pod 3 następne). Ukończono budowę m.in. 4 korwet proj. 20380 i rozpoczęto pracę nad 2 proj. 20385 oraz oddano 3 małe korwety proj. 21631 Bujan-M (5 kolejnych w budowie). 	<p>Program wzmocnienia floty nawodnej, mimo znacznych opóźnień w budowie prototypowej jednostki proj. 22350, przebiegał sprawnie i niewiele wskazywało na możliwości jego niepowodzenia. Problemy mogą wystąpić w przypadku korwet Bujan-M ze względu na wstrzymanie dostaw niemieckich silników. Podobne problemy mogą się pojawić w przypadku korwet proj. 20385, a nawet fregat proj. 22350 (silniki tych ostatnich dostarczane były przez Ukrainę). Strona rosyjska deklaruje, że nie będzie problemu z zamiennikami, można jednak oczekiwać opóźnień w realizacji projektów.</p>
Lotnictwo bojowe		
<ul style="list-style-type: none"> Wprowadzenie rozwijanego przy udziale Indii myśliwca 5. generacji – Suchoj T-50/ PAK FA – wykonanego w technologii stealth (do 2020 r. ma wejść do służby 55 maszyn). Ok. 600 nowych samolotów bojowych. 	<ul style="list-style-type: none"> Zbudowano 5 prototypowych PAK FA (3 są w budowie). Realizowane są programy pozyskania nowych samolotów m.in. typu: Su-30SM (zamówiono 72 szt., dostarczono ok. 30) Su-30 M2 (zamówiono 16, dostarczono ok. 10), Su-35S (z zamówionych 48 maszyn dostarczono ok. 30), Mig-29SMT (zamówiono 16 szt.) oraz Su-34 (trwa realizacja kontraktu na 92 maszyny, dostarczono ok. 30 z nich). 	<p>Jak dotąd nie rozpoczęto produkcji seryjnej samolotów PAK FA, a latające prototypy zmagają się z problemami technicznymi. Wg zapewnień producenta dostawy rozpoczną się w 2016 r., a do roku 2020 dostarczonych zostanie 55 samolotów. Systematycznie wprowadzane są jednak nowe maszyny oparte na starszych konstrukcjach (np. warianty rozwojowe Su-27).</p>

Śmigłowce		
<ul style="list-style-type: none"> Ok. 1100 nowych maszyn. Wprowadzenie do służby ok. 400 nowoczesnych śmigłowców szturmowych typu Mi-28N (150 szt.), Ka-52/Ka-52K (180 szt.), Mi-35M (49 szt.). 	<ul style="list-style-type: none"> Trwa modernizacja floty śmigłowców transportowych. Arseniewskie Zakłady Lotnicze i Rostwiertoł do tej pory dostarczały rosyjskiej armii po kilkanaście śmigłowców Mi-28N i Ka-52 rocznie. 	<p>Program dostarczenia nowych śmigłowców może być zagrożony ze względu na zerwanie współpracy przemysłu rosyjskiego i ukraińskiego (ukraińskie zakłady Motor Sicz dostarczały silniki m.in. dla śmigłowców Mi-28N i Ka-52).</p>
Nowe uzbrojenie jednostek pancernych i zmechanizowanych		
<ul style="list-style-type: none"> Ok. 2300 nowoczesnych czołgów. Wprowadzenie pojazdów bojowych nowej generacji – czołgu podstawowego T-14 Armata, bojowego wozu piechoty Kurganec-25 oraz kołowego transportera opancerzonego Bumerang. 	<ul style="list-style-type: none"> Trwają prace rozwojowe czołgu Armata (zakłady Uralwagonzawod) oraz pojazdów Kurganec (OAO Kurganmzaszawod) i Bumerang (Arzamaskie Zakłady Maszynowe). Rosyjscy decydenci zapewniają, że w 2015 r. wojska lądowe otrzymają pierwsze partie nowych pojazdów. Trwa modernizacja czołgów T-72 (zmodernizowane T-72 zastąpiły też czołgi typu T-80B/T-80BW/T-80U). 	<p>Prawdopodobnie budowa nowych platform modułowych odnotowuje opóźnienia. Mogą świadczyć o tym m.in. zapowiedzi wznowienia zamówień na bojowe wozy piechoty BMP-3 oraz modernizacja czołgów T72 do wersji T-72B3. Pojawiły się także informacje, iż cena nowego czołgu jest nieakceptowalna dla rosyjskiego MON i możliwa jest nawet rezygnacja z programu Armata.</p>
Indywidualny system wyposażenia Ratnik		
<ul style="list-style-type: none"> Opracowanie systemu indywidualnego wyposażenia i uzbrojenia żołnierza „Ratnik”. 	<ul style="list-style-type: none"> Trwają testy państwowe prototypowych zestawów, w 2015 r. przeprowadzone mają być ich testy w warunkach polowych. 	<p>Data zakończenia projektu była kilkakrotnie przesuwana. Ze względu na udział przemysłu francuskiego w projekcie można spodziewać się dalszych opóźnień.</p>
Pociski Iskander		
<ul style="list-style-type: none"> 120 wyrzutni Iskander-M celem zastąpienia ok. 200 wyrzutni Toczka. 	<ul style="list-style-type: none"> Do tej pory w pociski Iskander-M wyposażono 5 brygad (60 wyrzutni po 2 rakiety w każdej). Trwają prace nad systemem Iskander-K, zdolnym wystrzeliwać pociski manewrujące o większym zasięgu. 	<p>Program przeobrażenia rosyjskich jednostek w systemy Iskander-M zapewne zostanie zrealizowany.</p>

Systemy obrony przeciwlotniczej		
<ul style="list-style-type: none"> • Uzbrojenie dla 28 pułków (po 16 wyrzutni w każdym) wyposażonych w systemy S-400 Triumf. • 100 wyrzutni S-500 Triumfator-M. 	<ul style="list-style-type: none"> • Do tej pory w systemy S-400 wyposażono 9 pułków. • Trwa etap badawczo-rozwojowy systemu S-500 (wg zapowiedzi ma się zakończyć w 2015 r.). 	Wprowadzanie nowych wyrzutni S-400 do tej pory przebiegało powoli, pojawiały się również sprzeczne informacje co do liczby wprowadzonych dotychczas systemów, co może wskazywać na problemy przemysłu rosyjskiego z realizacją zamówień.
Pociski międzykontynentalne (ICBM) i lotnictwo strategiczne		
<ul style="list-style-type: none"> • Zastąpienie starszych pocisków RS-18B i RS-12M Topol przez nowoczesne RS-24 Jars i RS-12M1/2 Topol-M. • Modernizacja samolotów typu Tu-160 i Tu-95MS. 	<ul style="list-style-type: none"> • Wprowadzono ok. 80 pocisków Topol-M i ok. 50 pocisków Jars. • Zmodernizowano pierwszy z ok. 10 przeznaczonych do modernizacji Tu-160 (w 2015 r. zmodernizowanych ma być 6 kolejnych) oraz 9 Tu-95. 	Wymiana rosyjskich pocisków przenoszących głowice nuklearne jest konsekwentnie realizowana. Podobnie jak w przypadku okrętów podwodnych z napędem atomowym program jest priorytetem.

Tabela: opracowanie własne na podstawie Military Balance 2014 oraz wypowiedzi przedstawicieli rosyjskich władz i przedsiębiorstw zbrojeniowych.

Perspektywy powodzenia GPW 2020

Powodzenie programu modernizacji Sił Zbrojnych FR od początku budziło wątpliwości, m.in. z powodu korupcji w rosyjskiej armii. W lipcu 2012 r. z powodu skandalu korupcyjnego zdymisjonowany został minister obrony, który nadzorował program – Anatolij Sierdiukow (zastąpił go Siergiej Sojgu – b. minister do spraw nadzwyczajnych i bliski współpracownik Władimira Putina). Wraz z nim odwołani zostali jego zastępca Aleksander Suchorukow oraz szef sztabu generalnego rosyjskiej armii Mikołaj Markow.

Poważniejszym zagrożeniem dla programu modernizacji Sił Zbrojnych FR mogą być jednak negatywne skutki – natury zarówno politycznej, jak i gospodarczej – trwającego obecnie konfliktu rosyjsko-ukraińskiego. Bezpośrednią konsekwencją aneksji Krymu oraz militarne wsparcie udzielone przez wojska Federacji Rosyjskiej rebeliantom na wschodniej Ukrainie jest wstrzymanie eksportu ukraińskiego przemysłu obronnego do Rosji. Do momentu wybuchu konfliktu w Donbasie Ukraina była kluczowym dostawcą specjalistycznych komponentów i usług w zakresie uzbrojenia wykorzystywanego przez wojska rosyjskie (ukraińskie zakłady zajmowały się m.in. konserwacją rosyjskich międzykontynentalnych pocisków balistycznych RS-20W Wojewoda, elementów pocisków RS-18 i RS-12M Topol

oraz były odpowiedzialne za produkcję systemów naprowadzania do podstawowych pocisków powietrze-powietrze wykorzystywanych przez lotnictwo FR – R-73 i R-27). Jednym z największych wyzwań dla rosyjskiego przemysłu obronnego będzie osiągnięcie samowystarczalności w zakresie produkcji silników lotniczych. Jednym z głównych dostawców zespołów napędowych dla Rosji były zaporoskie zakłady Motor Sicz, które odpowiadały za produkcję silników rodziny TW3-117. Jednostki te wykorzystywane są w większości śmigłowców użytkowanych przez Siły Zbrojne FR, a ich zmodernizowanymi wersjami napędzane są najnowocześniejsze rosyjskie śmigłowce bojowe m.in. typu Mi-28N, Ka-50 oraz Ka-52. Należy podkreślić, że Ukraina dostarczała do Rosji ponad 400 jednostek napędowych rocznie, co podaje w wątpliwość możliwości produkcyjne przemysłu rosyjskiego w kontekście ambitnego planu modernizacji floty śmigłowców.

Realizację programu modernizacji Sił Zbrojnych FR utrudnia także fakt nałożenia sankcji przez Unię Europejską i Stany Zjednoczone. Rynki te nie są kluczowe z perspektywy rosyjskiego eksportu uzbrojenia (w latach 2011-2013 eksport Rosji do państw Unii wyniósł zaledwie 75 mln USD). Dla wojsk rosyjskich problematyczna staje się natomiast kwestia zastąpienia zaawansowanych technologii wojskowych – zwłaszcza elektronicznych i optoelektronicznych – oraz tzw. technologii podwójnego przeznaczenia wcześniej pozyskiwanych z Europy Zachodniej. Państwa UE wstrzymały także realizację kontraktów zawartych jeszcze przed nałożeniem sankcji. Do tej pory zawieszono m.in. sprzedaż do Federacji Rosyjskiej francuskich okrętów desantowych-doków typu Mistral. Podobne działania podjęła także Republika Federalna Niemiec – koncern MTU Friedrichshafen GmbH wstrzymał dostawy silników przeznaczonych dla rosyjskich korwet rakietowych projektu 21631 Bujan-M. Rząd w Berlinie wymusił także na Rheinmetall AG decyzję o zawieszeniu budowy centrum szkolenia dla rosyjskiej armii w Niżnym Nowogrodzie. Również amerykańskie sankcje odbijają się na rosyjskim planie modernizacji armii, zwłaszcza w kontekście wpływu USA na pozaeuropejskich sojuszników, np. na politykę eksportową Izraela. Wszystko to dla Federacji Rosyjskiej oznacza konieczność dążenia do samowystarczalności w zakresie technologii wojskowych. Należy się spodziewać także dalszego zacieśnienia współpracy gospodarczej z Białorusią, Iranem oraz Chinami. Te ostatnie dysponują odpowiednim zapleczem na realizację projektów rozwoju nowoczesnych technologii – zarówno naukowym, jak i finansowym.

Embargo na technologie wojskowe i technologie podwójnego przeznaczenia z całą pewnością podniosą także koszty realizacji GPW 2020. Jest to tym bardziej istotne w kontekście gospodarczego wymiaru unijnych sankcji oraz spadku cen ropy naftowej na światowych giełdach. Najsilniejsze oddziaływanie na rosyjską gospodarkę będą miały zapewne sankcje ekonomiczne, jak np. ograniczenie dostępu do unijnego rynku instrumentów finansowych (o terminie zapadalności powyżej 30 dni) obejmujące rosyjskie banki państwowe (Sbierbank, VTB, Gazprombank, Wnieszekonombank i Rossielchozbank, a także ich spółki zależne) oraz największe przedsiębiorstwa sektora energetycznego (Rosnieft, Transnieft, Gazprom Nieft) i zbrojeniowego (UrałWagonZawod, Oboronprom, United Aircraft Corporation). Unia Europejska wprowadziła także całkowity zakaz udzielania kredytów i pożyczek pięciu państwowym bankom rosyjskim. Ograniczenia dotyczą także eksportu technologii i usług związanych z eksploracją i wydobywaniem podwodnych oraz arktycznych złóż surowców energetycznych. Ropa naftowa jest bez wątpienia fundamentem rosyjskiej gospodarki, a pośrednio także budżetu Federacji Rosyjskiej (w 2013 r. przychody ze sprzedaży ropy naftowej i gazu ziemnego stanowiły 68 proc. całego eksportu Federacji Rosyjskiej, a sektor energetyczny odpowiadał za ponad 50 proc. wpływów do budżetu federalnego). Choć ropy naftowa i gaz ziemny do niedawna uważane były za „dwóch sojuszników” Rosji, to obecne ceny surowców energetycznych stanowią jedno z podstawowych źródeł niepewności decydentów na Kremlu. Podczas gdy w latach 2011-2014 cena baryłki ropy naftowej oscylowała na poziomie 90-110 USD, obecnie osiągnęła ona rekordowo niską wartość poniżej 50 USD. Ostatnie prognozy Banku Światowego wskazują, że rosyjska gospodarka może skurczyć się nawet o 2,9 proc. w 2015 r. Dodatkowym ciosem dla stanu rosyjskiej gospodarki jest odpływ kapitału oraz gwałtowny spadek wartości rubla. O powadze sytuacji świadczą zdecydowane działania ze strony rosyjskiego banku centralnego, który pod koniec 2014 r. podjął decyzję o już piątej w tym roku podwyżce stóp procentowych. Podniesienie podstawowej stopy procentowej przez Centralny Bank Rosji o 6,5 pkt proc. (do poziomu 17 proc.) należy uznać za próbę obrony kursu rubla. Sytuację pogarsza rosnąca inflacja, która będzie musiała odbić się zarówno na portfelach zwykłych obywateli, jak i budżecie państwa.

Modernizacja armii będzie jednak jednym z ostatnich obszarów, w których Federacja Rosyjska wprowadzi cięcia. Wydatki na obronność stanowią nie tylko środek do odbudowy potencjału militarnego rosyjskiej armii, lecz także szansę na wzmocnienie krajowego przemysłu. Zważywszy na dążenie do niezależności w produkcji najbardziej

zaawansowanych komponentów systemów bojowych wykorzystywanych przez Siły Zbrojne Federacji Rosyjskiej, kierunek ten jest jak najbardziej uzasadniony. Jeżeli obecna sytuacja gospodarcza nie ulegnie zmianie, można spodziewać się, że w dłuższym okresie Rosja będzie jednak zmuszona zweryfikować dotychczasowe założenia GPW 2020 i zredukować wydatki na obronność. Obecnie trwające prace nad programem modernizacji rosyjskiej armii w latach 2016-2025 (program ma zostać zatwierdzony do końca 2015 r.), pokazują na tarcia pomiędzy rosyjskim ministerstwem finansów optującym za zmniejszeniem i racjonalizacją wydatków a ministerstwem obrony nalegającym na ich utrzymanie, a nawet zwiększenie.

Wnioski dla Polski i NATO

1. Mimo licznych problemów Rosja od 2008 r. konsekwentnie realizuje ambitny plan przekształceń swojej armii, na rzecz mniejszych i bardziej profesjonalnych sił zbrojnych, cechujących się wyższą gotowością bojową. Jednym z jego zasadniczych elementów jest modernizacja techniczna SZ FR. Celem wartego 19 mld rubli Państwowego Programu Uzbrojenia (GPW 2020) jest podniesienie wskaźnika nowoczesnego uzbrojenia w rosyjskiej armii do ok. 70 proc. w 2020 roku.
2. Modernizacja techniczna rosyjskiej armii przebiega sprawnie w obszarach, gdzie wprowadzane są unowocześnione systemy uzbrojenia oparte na rozwiązaniach z czasów ZSRR (warianty rozwojowe samolotów Su-27 i Mig-29, okręty podwodne klasy Kilo). Problemy towarzyszą natomiast programom rozwoju broni perspektywicznej (samoloty PAK FA, czołg Armata, okręty proj. 677 Łada, pociski Buława).
3. Zachodnie sankcje nałożone na FR oraz zerwanie współpracy z ukraińskim przemysłem obronnym mogą utrudnić i podnieść koszty realizacji GPW 2020. Dla Federacji Rosyjskiej będzie oznaczało to również konieczność dążenia do samowystarczalności w zakresie technologii wojskowych.
4. Jeżeli obecna sytuacja gospodarcza nie ulegnie zmianie, można spodziewać się, że w dłuższym okresie Rosja będzie zmuszona zweryfikować dotychczasowe założenia GPW 2020 i zredukować wydatki na obronność. Modernizacja armii będzie jednak jednym z ostatnich obszarów, w których Federacja Rosyjska wprowadzi cięcia.

5. Sojusz Północnoatlantycki powinien ściśle monitorować postępy w realizacji rosyjskiego programu modernizacji sił zbrojnych. Biorąc pod uwagę, iż NATO wskazywane jest przez rosyjskie dokumenty strategiczne jako najważniejsze zagrożenie dla Federacji Rosyjskiej, organizacja powinna wzmocnić swoje zdolności w zakresie obrony terytorialnej państw członkowskich oraz potencjał odstraszenia. W tym kontekście niezbędna jest szybka realizacja postanowień szczytu z Newport (zwłaszcza w zakresie Sił Natychmiastowego Reagowania – VJTF, stałej – rotacyjnej obecności sił Sojuszu na terenie państw flankowych NATO oraz dojścia przez państwa członkowskie do zalecanego przez organizację pułapu 2 proc. PKB na obronę w ciągu 10 lat). Należy również utrzymać oraz unowocześnić taktyczną broń jądrową rozmieszczoną w Europie w ramach NATO Nuclear Sharing.
6. Modernizacja Sił Zbrojnych FR w połączeniu z coraz bardziej agresywną polityką Kremla jest najważniejszym zagrożeniem dla bezpieczeństwa RP. Polska musi konsekwentnie i bez opóźnień realizować własny Plan Modernizacji Technicznej SZ. Biorąc pod uwagę kształt rosyjskiego programu modernizacji armii szczególny nacisk powinien zostać położony na obronę przeciwlotniczą i przeciwrakietową, lotnictwo bojowe oraz systemy przeciwpancerne i przeciwokrętowe. Wydatki na obronność na poziomie 2 proc. PKB stanowią w przypadku Polski absolutne minimum, a w perspektywie średniookresowej należy rozważyć ich dalsze zwiększanie.

Autorzy: Tomasz Smura, Rafał Lipka – analitycy Programu Bezpieczeństwo Fundacji im. Kazimierza Pułaskiego.

Fundacja im. Kazimierza Pułaskiego jest niezależnym think tankiem specjalizującym się w polityce zagranicznej i bezpieczeństwie międzynarodowym. Głównym obszarem aktywności Fundacji Pułaskiego jest dostarczanie analiz opisujących i wyjaśniających wydarzenia międzynarodowe, identyfikujących trendy w środowisku międzynarodowym oraz zawierających implementowalne rekomendacje i rozwiązania dla decydentów rządowych i sektora prywatnego.

Fundacja w swoich badaniach koncentruje się głównie na dwóch obszarach geograficznych: transatlantyckim oraz Rosji i przestrzeni postsowieckiej. Przedmiotem zainteresowania Fundacji są przede wszystkim bezpieczeństwo, zarówno w rozumieniu tradycyjnym jak i w jego pozamilitarnych wymiarach, a także przemiany polityczne oraz procesy ekonomiczne

i społeczne mogące mieć konsekwencje dla Polski i Unii Europejskiej.

Fundacja Pułaskiego skupia ponad 40 ekspertów i jest wydawcą analiz w formatach: „Stanowiska Pułaskiego”, „Komentarza Międzynarodowego Pułaskiego” oraz „Raportu Pułaskiego”. Fundacja wydaje też „Informator Pułaskiego”, będący zestawieniem nadchodzących konferencji i spotkań eksperckich dotyczących polityki międzynarodowej. Ekspertki Fundacji regularnie współpracują z mediami.

Fundacja przyznaje nagrodę "Rycerz Wolności" dla wybitnych postaci, które przyczyniają się do promocji wartości przyświecających generałowi Kazimierzowi Pułaskiemu tj. wolności, sprawiedliwości oraz demokracji. Do dziś nagrodą uhonorowani zostali m.in.: profesor Władysław Bartoszewski, profesor Norman Davies, Aleksander Milinkiewicz, prezydent Lech Wałęsa, prezydent Aleksander Kwaśniewski, prezydent Valdas Adamkus, Javier Solana, Bernard Kouchner i Richard Lugar.

Fundacja Pułaskiego posiada status organizacji partnerskiej Rady Europy i jest członkiem "Grupy Zagranica" zrzeszającej największe polskie organizacje pozarządowe zajmujące się współpracą z zagranicą.

www.pulaski.pl